

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отец, освен чрез Мене

**НАЙ - ВИСШАТА ЗАПОВЕД
ДА ТИЧАШ В “ОЛИМПИАДАТА”
ИЗВЪН ВРЕМЕТО**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Юли, Август, Септември 2015 г., ISSN 1312-0409

Списанието се разпространява бесплатно

Събитието - излизането на евреите от Египет	4
Жivotът - един филм	9
В животът има нещо повече от... МЕН	10
Възкресението	11
Да тичаш в „Олимпиадата“	12
Ежедневният живот на победа	14
Търсене на отговор	15
Извън времето	17
Основателни причини, за да станем християни: има и такива	19
Успешното евангелизиране	21
Християнска духовност и социална активност	22

Псалом 138

Ще Те славя от все сърце, ще Ти пея хваление пред Боговете, ще ти се поклоня към светия Твой храм, и ще славя Твоето име за милосърдието Ти и за верността Ти, Защото си възвеличил думата Си повече от цялото Си име.

В деня, когато извиках,
ти ме послуша;
Ободрил си ме със сила
в душата ми.

Ще Те прославяят,
Господи, всички земни
царе, когато чуят думите на Твоите уста;
Да! ще възпяват пътищата Господни,
че голяма е славата
Господна.

Защото, ако и да е
възвишен Господ, нак
гледа на смирения;
А високоумния познава
от далеч.

Даже ако премина сред
утеснение, Ти ще ме
съживиш;

Ще прострещ ръката Си
против гнева на неприятелите ми;

И десницата Ти ще ме
избави.

Господ ще извърши това,
което е потребно за
мене.

Господи, понеже милостта
ти трае до века,
Не оставай делата на
Своите ръце.

НАЙ-ВИСШАТА

ЗАПОВЕД

Йозеф Ткач

Исус бе попитан веднъж, коя е най-висшата заповед. „И един от тях, законник, за да Го изпита, Му зададе въпроса:

„Учителю, коя е най-голямата заповед в закона?“ А Той му каза:

„*Да възлюбиш Господа, твоя Бог,
с цялото си сърце,
с цялата си душа
и с всичкия си ум.*“

Това е голямата и първа заповед.“

(Матей 22:36-38)

Връзката ни с Бога трябва да бъде изразена с цялостното ни отдаване на Бога.

НИЕ СЕ НУЖДАЕМ ОТ МИЛОСТ

Но кой може да спази тази заповед? Всички ние се оказахме нарушители. Бог обаче чрез милостта Си прощава нашето неверие, преобразява ни и действа в нас чрез Христос.

Факта, че не сме в състояние да изпълняваме заповедите ни кара повече да ценим Божата милост. Без милост не можем да се надяваме да живеем победоносно в Христа и в Божията любов.

Милостта ни дарява смелост да живеем в Христа. „Защото се яви Божията благодат, спасителна за всичките човеци, и ни учи да се отречем от нечестието и светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, като очакваме блажената надежда и явянето на славата на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си заради нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да очисти за Себе Си народ за Свое притежание, ревностен за добри дела.“ (Тит 2:11-14).

Когато още бяхме врагове на Бога, Той изпрати Сина Си, за да умре за нас и да възкръсне, а Божията неописуема щедрост е основа и мотив в живота ми.

Ние даряваме живота си в служба на Бога, не защото изисква това, а защото Неговият живот е в нас.

„Защото нито един човек няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха. Но сега отделно от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законът и пророците, т.е. Божието оправдание чрез вяра в Иисус Христос, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика, защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава, но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Иисус. Него Бог постави за омилостивение чрез Неговата кръв посредством вяра; за да покаже Своята правда в прощението на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покаже Своята правда в настоящото време - че Той е справедлив и че оправдава този, който вярва в Иисус.“ (Римл. 3:20-26)

Без дори да сме заслужили Бог ни освободи от смъртта и ни дари вечен живот.

Колкото повече познаваме Бога, толкова повече Го обикваме.

„Ние обичаме Него, защото първо Той възлюби нас.“ (1. Йоан 4:19)

ПОСЛУШНИ ПОРАДИ ЛЮБОВТА

Божията любов дарена нам не познава граници. Той даде единствения Си Син, чрез Него сме мъртви за греха - живеем живот на правда.

„И по това знаем, че сме Го познали, ако пазим заповедите му. Който казва: „Познавам Го“, а заповедите му не пази, лъжец е и истината не е в него.“ (1. Йоан 2:3-4)

Исус не каза: „Ако ме слушате, ме любите.“ Послушанието НЕ води до любов. Любовта обаче води до послушание. Колкото повече познаваме Христос, толкова по-голяма е готовността ни към послушание.

Опитът да слушаме Бога без да Го познаваме и да уповаваме на Неговата любов и милост води до вина и отчаяние.

Послушанието е плод на познанието на Бога и то такъв, какъвто е Той Самият - безгранично любящ ни и предавайки Христос заради нас.

„И любовта е това: да ходим според Неговите

заповеди. Тази е заповедта, в която трябва да ходите, както сте чули отначало.“ (2. Йоан 1:6).

Послушанието се подклажда от любовта, затова любовта е най-висшата заповед.

„Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, когато сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Римл. 5:10)

Насилието не ражда любов. Любовта ражда любов.

Най-висшата заповед ни казва, че всичко, което вършим трябва да става с любов.

Понякога постъпваме правилното с погрешни подбуди. Може би се страхуваме от това, какво ще си помислят съседите или какво ще кажат останалите християни, или какво ще си помисли пастора. Ние желаем хората да имат добро мнение за нас, затова вършим което е правилно, това обаче е егоистичен начин на мислене.

Понякога постъпваме правилно, защото мислим, че Бог би ни наказал. Този начин на послушание е типичен за работа,

Понякога постъпваме правилно, защото вярваме, че ще бъдем благословени - послушни сме, защото считаме, че Бог е Този, Който ще заплати послушанието ни.

Подобна връзка с Господа е връзка на лакей, а не на член от Божието семейство. Тя е по-добра от непослушание, но не прилича на връзка от любов, на общение, което Бог желае.

ПРИЕМЛИВО ЗА БОГА

Щом сме в Христа и уповаваме на Него, тогава сме приети от Бога.

„И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус (които ходят не по плът, но по Дух).“ (Римл. 8:1)

Достатъчна за нас е Божията милост. Може да паднем 490 пъти, но Бог е с нас. Понякога нямаме представа какво вършим, но Бог проща неизнанието ни.

Милостив ли е Бог? За фарисеите Исус бе твърде милостив. Те обаче изискваха от Него много повече. Той каза на учениците си да вземат кръста си и да Го следват, да оставят всичко и да са готови да умрат дори за Него.

Исус обаче, измина пътят до кръста Сам, изоставен от учениците Си, с една единствена цел - да умре за нас.

Какъв ценен дар! Понякога приличаме на Петър, който се отрече от Исуса, но Той е готов да ни прости.

Ние сме свидетели на Христа, често обаче се улавяме във фарисейщина.

Най-после ние имаме Божието обещание, че Той е верен и че в Христа имаме вечен живот.

Най-висшата заповедни помага да усетим свидетелството на радостта. Тя ни казва, че сме длъжни на Онзи, чиято любов не познава граница.

Жivotът ни е дар от Бога. Неговата воля е да Го любим, да уповаваме на Него и да имаме вечно обещание със Синът му Исуса Христа.

Събитието - излизането на евреите от Египет

Старият завет ни разказва една завладяваща история. Тя описва онова, което всички ние очакваме: историята на Бога-Творец, Който се намесва в света ни, за да спаси народа Си, който е подтикнат и поробен, от погрешни и греховни решения и всичко зло.

В Старият завет има един особено сензационен пример за спасението: излизането на евреите от Египет. Той установи идентичността на Божия народ в Стария завет. Той беше централен елемент от ис-

торията на развитие на Израил. С излизането им започна изпълнението на завера между Авраам и Бога, и е белег за свръхсътественото рождение на Божия народ в Стария завет. Историята на излизането може да се раздели на две части: избавлението на Мойсей и избавлението на Израил.

Първата част на книгата Изход разказва за това, как Мойсей бива избавен (гл. 1-2) и как получава поръчението си при горящата къпина (3-6 гл.); следва втора част - на избавлението на Израил (7-18 гл.) и поръчението

то за народа на планината Синай (18-40 гл.).

Излизането беше определящо за духовния живот на Израил като народ. Писателите на Стария завет споменават излизането над 120 пъти, дали в молитва или литургия или пророчество. То стана най-открайващото се спасително събитие в историята на Израил. За Израил по света можеше да се случва каквото ще - те можеха винаги да се доверят на това, че Бог на избавлението ще предизвика спасително чудо.

Излизането определяше не са-

мо спомените на Израил, но и се превърна в образец на историята му от времето на съдиите до края на монархията. Мойсей и излизането се споменават в историите на Гидеон, Самуил и Давид. Когато живота ставаше по-мрачен, спомените за излизането се описваха с най-блъскави гами. През най-тежките час на Израил - във време, когато под тиранията на Ахав и Изавел държавна религия бяха култа към Валаал, Бог възнеси Илия, за да се противопостави на силите на мрака.

Множеството паралели между Илия и Мойсей не са обикновено съвпадение. Подобно на Мойсей, Илия получи по свръхестествен начин храна чрез Божието Слово (3. Царе 17:1,6). След четиридесет дни Исаия срещна Бога на „Божията пълнена Хоруб“ (19:8). Съществуват и други паралели.

Надежда

Излизането беше определящо не само за спомените на Израил за миналото и историята му даваше му надежда за бъдещето. По време на Вавилонското изгнаничество то се превърна в метафора за съживление и възстановяване. Пророците, особено Исаия (40-66), говореха за ново излизане, което предстои и ще бъде много по-велико от първото.

„А сега, така казва Господ Тво-

рецът ти, Якове, и Създателят ти, Израилю: **Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с теб ще бъда, и през реките, те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опари.** Защото Аз съм Иеова творят Бог, Светият Израилев, твойят Спасител; за твой откуп гадох Египет, за теб Етиопия и Сева.“ (Исаия 43:1-3)

За да схванем напълно значението на делото на Христос, ние трябва да осъзнаем, че Израил чакаше нов Мойсей, който ще ги поведе в новото им излизане - по-велико от излизането от Египет, което Бог беше изпълнил чрез Мойсей. Иисус Христос дойде в изпълнение на точно тези обещания. Както пише Мойсей: „Господ твойт Бог ще ти въздигне отсред теб, от братята ти, пророк както е въздигнал мене; него слушайте“ (Второзак. 18:15). В евангелието от Йоана срещаме много често темата за излизането на Израил от Египет, който описва с картини преображението: „Господ твойт Бог ще ти въздигне отсред теб, от братята ти, пророк както е въздигнал мене; него слушайте“ (Йоан 1:14)

Аз съм

Йоан изгражда едно евангелие въз основа на четири „Аз съм“-изказвания, които оформя и очертава според откровението на Божието име преди Мойсей в книгата Изход и прилага за спасението ни. И като паралел на знаменията и чу-

десата, които донесоха смъртта на Египет, в евангелието на Йоан, Месия извършва седем знамения, даряващи живот. Разкриваме особено добра връзка между първите две и последното от тях. В Изход е известно, че първо водата беше превърната в кръв. При Йоан първото знамение на Иисус, или поне първото описано в Библията, превръщането на водата във вино.

В книгата Изход последното знамение беше смъртта на първородния, в евангелието на Йоана е възкресението от мъртвите на първородния (Лазар). В края на евангелието от Йоан Иисус става пасхално агне. Йоан разказва за това, че земята е станала мрачна, когато пасхалното агне е било заколено - подобна ситуация на бесствието в Изход, което стана основа за десетото бесствие, на смъртта на всички (мъжки) първородни в Египет.

При Марк 5 глава откриваме драматично повторение на Изход, когато Иисус пътуваше по Галилейското езеро и беше навлязъл в забранена езическа територия. Там сред езерото Иисус укроти развихрената буря, която почти обръща малката им ладия, и чрез чудо усмири вълнуващите се води. А след това на източния бряг Иисус се изправи пред един обладан мъж, чийто демони бяха „Легион“. Но Иисус отново с думи на мощ прогони „Легион“ (може би е намек за Рим) в едно стаго свине, които се втурнаха през скалите и се убиха. И така, може да се каже, че Иисус правеше с демоните това, което израиляните искаха новия Месия да направи с римляните. Но вместо да победи римляните, Иисус се справи с последния враг, със самия сатана, и прокуди, така да се каже, армията на сатана вън земи, както направи Мойсей със колесницата на фараона.

И тук се открива: Ако не успеем да схванем значението и важността на първото излизане на Израил, то няма да разберем и значението на Иисусовото дело, както и впечатлителното великолепие на спасението ни, на духовното ни излизане от Египет.

Въпросите на живота

Съществуват шест основни въпроса на живота, които са визирани в Изход, но мога да изведа тук само едно кратко въведение. Това са темите, върху които бих желал да ви накарам да помислите при личното ви изучаване на Библията:

- Кои сме ние? Идентичност.
- Какво се е случило с нас? Реалност.
- Какво е направил Бог, за да ни спаси? Стойност.
- Накъде вървим? Цел.
- Какво е предназначението ни в света? Реализация.
- Защо пътят е толкова труден? Смирение и доверие.

Нека разгледаме тези въпроси по-задълбочено.

1. Кои сме ние?

Няма по-основен въпрос в живота. Всяко дете очаква да разбере, кой е. Идентичността ни въз основа на постиженията ни ли се базира? Ако това е така, ние никога няма да можем да си починем. Идентичността ни върху това, как другите ни виждат ли се основава? Ако е така, никога няма да сме свободни, никога няма да сме самите себе си. Нищо не покосва чувствата ни така, както милите думи „сине мой“ или „дъще моя“, излизящи от устата на Баща ни. Книгата Изход потвърждава, че децата на Израил „чада на живия Бог“ (Осия 1:10). Израил трябваше да открие предназначението

си като „първороден“ на Бога и да живее така, а не като роби на фараона (виж. Изход 4:22)

Действие

Когато обществената дейност на Христос започна с кръщението му при реката Йордан, небето над него се отвори и силният глас на Отец каза: „**Ти си Моят Възлюбен Син, В Тебе благоволих.**“ (Марк 1:11). Това предпочитано действие е основата на християнската ни идентичност: „**Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Иисус Христос**“ (Гал. 3:26). И после: „И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който вика: „Абба, Отече!“ (4,6). До известна степен корените на идентичността ни стигат до излизането на израиляните от Египет.

2. Какво се е случило с нас?

Не винаги сме били „чада на живия Бог“. Излизането от Египет обяснява, че бяхме изгубени в духовно робство, преди да бъдем приеми за деца. Преди приказаното излизане от Египет в Стария завет, Израил страдаше векове наред под робството на тираничната ръка на египетския фараон. Египет беше тогава най-мощната нация на земята, а тенен абсолютен господар - фараонът - символ на властта им. По време на робството им изглеждаше, че Бог го няма, когато са сред непоносима скръб. Само всепроникващото око на вярата можеше да види, че Божията невидима ръка управляваше съдбата на някои мъже посредством някои жени, които се противопоставяха на заповедите на фараона и спасиха онзи, който трябваше да изведе Израил от Египет.

Така излизането от Египет ни поставя пред въпроса за духов-

ното робство с всички негови отрицателни аспекти. Събитията около излизането разкриват действителното лице на тиранията, с цялостната безнадеждност, която предизвиква в по-голянатите, а излизането ни показва, колко грешно е човешкото сърце. Историческото и дълбоко съчувствие на Израил към подтикнатите от всички епохи може да се обясни с това събитие.

Картините на робство в Изход ни подготвят за описание на Павел на собственото ни духовно състояние преди да срещнем Христос: „И съживи вас, които бяхте мъртви чрез вашия престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, според княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството“ (Ефесяни 2:1-2). Преди да бъдем приеми от Бога като Негови деца, ние бяхме погубени в робството - подобни на Израил. Бяхме безсилни и без всякаква надежда.

3. Какво е направил Бог, за да ни спаси?

Бог никога не оставя децата си сами. Той не изостави Израил в Египет. Той освободи Израил и за това вложи всичките си сили. В една убедителна демонстрация на силата Си Бог-Създателят действаше за народа Си и наказа Египет с тройна серия от бедствия - общо девет, които мнозина изследователи обясняват като директна атака срещу Египетските богове. Като че ли Бог създаваше народ за Себе си, поразявайки всичко от фараоновия свят.

Кулминационната точка Бог постигна с мощната Си намеса в десетото бедствие, смъртта на всички (мъжки) първородни в Египет. Докато ангела на

смъртта вършеше делото си в цялата страна, народът Израил колеше агне без недостатък и мажеха праговете на вратите с кръвта му. Когато ангелът виеше кръвта подминаваше къщата, а хората в нея оставаха непокътнати Но знаменията не приключваха.

След като Израил беше избягал, Бог го раздели от египетската армия чрез облачен и огнен стълб, докато сигурно преминаха Червено море. Каква прекрасна гледка е било, когато Мойсей заповяда с овчарската си тояга на северния вятър да духа и водите „станаха като препрада“ и така народът Израил премина през морето по сухо. Но когато наближи войската на египтяните и решиха да ги последват, водата покри всички колесници на фараона. Всеки израилянин, който гледаше с очи на вяра, разбра, че възникването на народа му има измерение на едно „ново творение“. Бог-Създателят разрази Египет, за да „сътвори“ Израил. За да не забрави Израил значението на това, Бог по-късно му зададе този въпрос: „Заштото попитай сега за миналите времена, които бяха преди тебе, от деня когато Бог създаде човека на земята, и попитай от единия край на небето до другия: ставало ли е такова нещо, като това велико дело, или чувало ли се е подобно на него? Люде чули ли са някога Божия глас да говори изсред огън, както ти си чул, и да останат живи? Или предприел ли е Бог да дойде и вземе за себе си народ изсред друг наръд, чрез изпитни, знамения и чудеса, и чрез бой, чрез силна ръка, чрез издигната мишица, и чрез големи ужаси, според всичко, което Господ Вашият Бог е сторил за Вас в Египет пред очите Ви?“ (Второзак. 4:32-34).

Но Исаия обяснява, че чадата на Израил ще бъдат раждани по още по-прекрасен начин във времето, когато Бог ще задейства

второто излизане: „Чадата, които ще добиеш след обезчадването си, ще рекат още в ушите ти: място е мястото за мене; стори ми място, за да се наследя. Тогава ще речеш върху сърцето си: кой ми роди тия, тъй като аз бях обезчадена и пуста, заточена и скитница? И кой изхрани тия? Ето, аз бях оставена сама; тия, где бяха? Така казва Господ Иеова: Ето, ще издигна ръката Си към народите, и ще възвися знамето Си пред племената; и те ще доведат синовете ти в обятията си, и дъщерите ти ще бъдат донесени на рамената им.“ (Исая 49:20-22).

Вместо да преминат по суза през морето, чадата на Израил ще бъдат възкресени по подобен прекрасен начин от техния вляжен гроб, за да бъдат занесени на ръце от езическите народи от целия свят до дома им. Народите няма да унищожат Израил, но ще му дават живот и храна! Това е едно невероятно ново творение. По този начин Павел описва новия вярващ в Христос: „И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето (всичко) стана ново!“ (2. Кор. 5:17). Дарят на новото създание ни предава безценна стойност, която никой не може да ни отнеме.

4. Накъде вървим?

Посредством излизането Израил се превърна в народ с точна ориентация и цел. Освобождението не означаваше, че можеха да правят каквото желаеха, че можеха да ходят, където си поискат. Не, те бяха избавени от ръката на Фараона, за да срещнат Бога на една планина и да му се поклонят. Един от удивителните текстове на Библията казва: „И тъй Мойсей и Аарон, Надав и Авиуд и седемдесет от Израилевите старейшини се възкачиха горе. И видяхи Израилевия Бог: под нозете му

имаше като настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небе.

Но Той не тури ръка на благородните от израилтяните. И те видяхи Бога, и там ядоха и пуха.“ (Изход 24:9-11)

Те видяхи живия Бог и „ядоха и пуха“! Стареите имаха привилегията да седят и ядат в хоризонта на историята, където мистерията преминава във вечност.

И евангелистите говорят за това, че ръководителите на новия Израил бяха заведени на една висока планина, след като Петър беше признал, че Иисус е Месия, и че беше осенен пред очите на всички. Няколко мига те избягаха Неговото величие. И вечерта, когато Той беше предаден, имаха последна вечеря заедно с учениците в таванска стаичка. Христос трансформира пасхалната вечеря на Израил във вечеря на Новия завет, след като предава тялото и кръвта Си. Тази нова трапеза, която припомня смъртта Иисус, дава предварителна представа за вечното общение, което все още предстои. Това е нашата крайна цел. Това е символична вечеря, на която имаме възможност да се наслаждаваме всеки път, когато ядем от хляба и пием от виното.

5. Какво е предназначение то ни в света?

Общението с Бог не бива да се схваща като самоцел. В Стария завет Израел е избавен от Бога, за да бъде единствен и свят Негов народ. Беше заведен при Бога на святата планина, за да получи задълженията по Стария завет, и преди всичко десетте заповеди. Освен това Израил получи детайлно описание за строежа на скинията, в която Бог щеше да обитава сред тях. Божието присъствие и задълженията

им по завета щяха да направят Израил свят народ, както беше свят Бог, защото трябваше да са светлина срещу народите и да ги покорят под Неговата власт.

Бог заповядва на Моисей да каже на чадата на Израил: „Вие видяхте що сторих на египтяните, а как носих вас на орлови крила и доведох ви при Себе Си. Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие още Ми ще бъдете царство свещеници и свет народ.“ (Изход 19:4-6)

Това предаде на Израил по-голямо значение като особено ценено притежание на Бога, което трябваше да приведе всички народи на поклонение пред Бога. Като признание за свободата си Израил трябваше да го обича с цяло сърце, с цяла душа и с всичкия си разум. Но за нещастие народът не можеше да се подчинява, и подобно на Адам Израил беше изгонен от Едемската градина във Вавилонско изгнаничество.

При това изгонване Бог обеща едно ново излизане, когато ще сключи нов завет, не завет на буквата, но на духа; не записан върху каменни плочи, но върху човешкото сърце (2. Кор. 3:6-7).

И сега, ние като вярващи в Христос имаме този привилегирован статут, за който пише Петър:

„Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, хора, които Бог придоби, за да възвестявате доброделите на Този, Който ви призовава от тъмнината в Своята чудна светлина...“ (1. Петр. 2:9).

Може да отбележим, че това не е обвързано с никакво условие, както е в Стария завет. Ние сме избран народ, царско

свещенство по благодат - благодат, която не можем да заслужим чрез действията или усилията си -, и живеем със същата съдба на Израил.

Каква е тази съдба?

Да доведем народите до Божията чудна светлина, да спомогнем на църквата за по-добри отношения с Исус. Имам уверение за този дар на осмисляне от кръста, и никоя награда, която можем да спечелим тук на земята, не може да се сравни с това.

6. Защо пътят е толкова търцлен?

Ако излизането е такова знамение, толкова повратен момент, защо е толкова мъчителен пътят? Защо Божият народ се обърка в пустинята? Бог в крайна сметка дава отговор на Израил, но едва на края на пътуването им:

„И да помниш целия път, по който Господ твоят Бог те е водил през тия четиридесет години из пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае що има в сърцето ти, дали ще пазиш заповедите Ми, или не. И те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна, (която беше храна непозната на тебе и непозната на бащите ти), за да те научи, че човек не живее само с хляб, но че човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста.“ (Второзак. 9:2-3).

Пустинята, нашето съществуване на този свят, е добра за нас, защото ни поучава на смирение и преди всичко да имаме доверие в Бога. Пустинята отнема, всичко, което не е необходимо за живот; тя намалява живота до най-важното, така, че да се доверим единствено на Бога, че Той ще премахне всяко зло и всеки грех от живота ни.

Дори Исус не беше неуязвим пред изпитанието в пустинята. Точно след кръщението му, Духа Го подбуди да отиде в пустинята, а да бъде изпитван от Самана. След 40 дни Христос огладня:

„И тъй, изкусителят го диде и Ми рече: „Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове.“ А Той в отговор каза: „Писано е: ‘Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста’.“ (Матей 4:3-4).

Исус не използва позицията Си, за да нахрани Себе си, а само за другите. Той очакваше Бог да Го храни и Ми се довери. И когато Самана се оттегли от Него, ангелите му „прислужват“, както пише Матей (diakoneia - гумата се използва в Деян. 6:2 за прислужване на маса). И ние трябва да се доверим във всяко изпитание и живейска ситуация на Бога.

Заключение

И така това е парадигмата на излизането от Египет - парадигма, която определя историята на Израил и живота на Христос, която оставя траен отпечатък в нашия живот и историята на света.

Това е историята, която ни обединява с истинската ни същност и реалността, със стойността и целта ни, с реализацията и смирението ни и с доверието ни.

Сantiago
Ланге

ЖИВОТЪТ – един филм!

„Целият свят е една сцена“, казва Шекспир в „Както ви харесва, и „всички жени и мъже са просто актьори. Появяваме се и след това изчезваме.“

В един циничен момент Макбет си позволява да каже, че животът е само един кратък „час“ на сцената, само една „приказка“, „рассказана от глупак, пълна със звук и яд, които нямат никакво значение“.

Наистина ли филмът на живота няма никакъв смисъл? Евангелието казва: не - в него е заложен дълбок смисъл, и е насочен към триумфален край.

НАЧАЛО НА ФИЛМА

Исус е великият сценарист и режисьор на нашия филм за живота ни. Той е създал не само ролите ни, но и самите нас, както и оформя филмовия сценарий на живота ни във велик епос по Свое усмотрение. Като разказвач над всички разказвачи Исус ни вплита в приключението на вечния живот, животът в бъдещия и никога несвършващ век.

В Исус животът ни придобива истинския си смисъл, Неговото възкресение е доказателство за това, че Той е жив. То е доказателство, че Той живее за нас, че се моли за нас, че ни преобразява. В Него животът ни придобива истинският си смисъл и предназначение.

В съществуването си тук губим контрола над толкова много неща. Случват се неща, и в повечето случаи можем да променим много малко или нищо от тях. Настъпва неочекваното и неплануваното и такива събития могат да са както добри така и лоши. Може да се стремим към дадена цел и да работим за нея, но много често обстоятелствата, върху които не можем да въздействаме, ни възпрепятстват да я постигнем.

Не държим под контрол събитията на сцената, нито поставянето на кулисите, нито играта на останалите актьори. Но можем да вземаме решения по отношение на начина, по който реагираме на събитията, с които се сблъскваме.

Много хора реагират на живота с ярост, недоволство, нетърпение, огорчение. Вместо да се изправят суворено пред живота и в зависимост

от положението да вземат разумни решения как да постъпват в дадена ситуация, те виждат всичко това от аспекта на това дали то ще наруши техните предварителни планове и стремежи към щастие.

Ако се доверим на режисьора, реакциите ни към събитията и обстоятелствата в ежедневния живот ще бъдат ръководени от любов и търпение.

Това дразни ли Ви, опитвате ли се да наложите на други своята egoистична воля. В живота вървите стресирани, пълни със страх, нервни и в постоянна грижа, че не можете да получите нищо, което поискате, или не можете да задържите онова, което имате.

Животът не трябва да изглежда така. Можем да оставим духа си в покой при този, който съдейства всичко за наше добро. Ако нещата не се развиват според представите ни, то в Христос имаме свободата да не се товарим излишно с тревоги. Имаме свободата да отговаряме на злото с добро. Не е необходимо да се страхуваме, защото сме поставили грижите си в Този, който живее в нас.

БЕЗКРАЙНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Всички ние напускаме някога филма и оставяме недовършени задачи, наполовин свършени проекти, незавършени истории. Но отвъд екрана има още една история, още един сценарий, в който Исус е предвидил роля за нас. В този сценарий се завършва всичко неготово; тъгата и трагедията се преобразяват в радост; раните и нараняванията биват заличени. Сценарий с „хепи енд“ (добър край), който става все по-добър.

Бог се радва изключително много да ни включи в тази „безкрайна история“. Още сега ние учим как да водим живота си в Христос така, че да отговаря на тази вечна радост. Учим се да общуваме другите, както Христос обича и се предаде за нас.

Нека на всички нас да е отредена врата не да гледаме на нуждите на настоящето, а да насочим вниманието си към триумфалния финал, който продължава вечно. □

Тийнейджър, който доброволно помага в неделното училище

В животът има нещо повече освен... МЕН

Петър е на девет години и обожава камионите. Когато разбрал, че в страната му щели да дойдат бежанци, той пожелал да купи на едно от децата играчка-самосвал.

А именно не „някой стар камион“, но един свръх модерен модел с подвижни части и достатъчно стабилен, за да е подходящ за силите на всички деца, които щели да си играят с него.

И така той започнал да работи за семейството си, при приятели и съседи, докато събрал достатъчно пари, за да закупи ценния подарък.

„Все на някое момче ще помогне да се усмихне поне за малко“, си казвал той.

Тина е на 16. Тя учи много старателно за училище и няма много свободно време. Но веднъж седмично посещава старчески дом, където чете на старите и самотни хора, пише писма вместо тях и играе на карти с тях.

„Странно, отивам там, за да ги разведря, но накрая се оказва, че те са тези, които разбват мен“, казва тя.

Много млади хора, и деца правят важни неща за съвместното ни съществуване: даряват други със свободното си време, пестят пари, открили са, чувствителни и пълни със съчувствие към хората около себе си.

„Има здраво ядро от млади хора, които са готови да помогнат и с желание работят по конкретни проекти“, казва Андрю Крейг, управителен директор на Австралийския Червен Кръст в Кийнсланд. „Това се за-

белязва особено добре в училищата, където училищните организации и тези на доброволни начала се опитват да направят учениците чувствителни за страдащите и да ги въвлечат в помощни дейности.“

И Крейг вярва, че не само младежите, които се борят по различни начини, могат да промият ръка за помощ.

„Трябва да успеем да разпространим това послание сред общество, че в живота има повече от мен, мен, мен“, казва той. Това послание е глобално. То е валидно за Европа и България.

А ние трябва да го предадем на децата си, защото именно там започва всичко.

Как можем да помогнем?

Как можем да помогнем на децата си, на младежите да познаят радостта от даването и печалбата, която това носи - и при това самите ние да печелим от този процес?

- Трябва да научим децата си **да бъдат отворени за нуждите на хората около тях**: това може да се започне от семейството и да се продължи до местно, национално и международно ниво. Може да се започне с това детето в предучилищна възраст да се научи да респектира нуждата на останалите от семейството от сън, гори да обича да види шум още в пет. Може да се завърши с това да придобие поглед над бездомните, за гладните, тежко болни и гонените.

- Когато се установи къде има нужда, може да се помисли заедно с децата, **каква помощ може да се окаже в тази ситуация**: с детето в предучилищна възраст може да се упражнява това да избира тихи играчки, с които да си играе, докато се събудят останалите от семейството. На по-голямото дете можем да покажем, че може да спестява част от джобните си пари, които да дари на помощна организация; може да спести, за да купи подарък за някого.

- Можем да изясним на порастващото поколение, че **финансовата помощ е само една част от даването**: най-важното е подаряването на времето и на способностите ни, поставянето на заден план на собствените ни желания, за да помогнем на даден човек. Това може да означава: да посещаваме болни и самотни хора, да работим в доброволни организации, да измием колата на съседа, да изправим на сърдителна картичка на някого.

Даването е щастие

Даването не винаги е удобно, не винаги доставя удоволствие, не винаги е вълнуващо и безболезнено. Но е добро.

Библията го обобщава в класическата формула: даването е по-благословено от получаването. Даването е начин на живот, който дарява другите - и по особен начин и самите нас - с мир, радост, насырчение и надежда.

Семействата ни, общество и всички държави по целия свят са зависими от това.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

*„Който биде предаден за прегрешенията ни,
и биде възкресен за оправданието ни.“*

(Римляни: 4:25)

Нашето разбиране за Евангелието често се движи в изключително тесни граници. За да разберем обхвата на спасението, което то предлага, трябва да осъзнаем, че грехът прави всичко всичко около нас неестествено. То не е такова, каквото е било първоначално и не е такова, каквото трябва да бъде. Всеки от нас е отделен от Бога чрез своята нравствена вина. Всеки от нас е отделен от себе си, от останалите хора, от природата.

Измеренията на голготския кръст са единствената реалност, в която нашето общество може да вмести себе си и критично да се оцени. Съвременният човек няма с какво да премери ръст, освен със старият дървен кръст на Голгота ... и да остане разочарован, разгневен или запленен, защото нищо в историята или във вселената не ни смирява и поставя на място така, както кръстът. Всички се смятаме за нещо повече, докато не се сблъскаме с него. Там и само там разбираме едемската обърканост на душата и нейната невъзможност да се справи сама.

Смъртта на Иисус Христос на кръста е продиктувана от любов и преди всичко тя е жертва за грех - Той понесе върху себе Си осъждението, което заслужавахме ние и показа, че няма друг начин за човека да се измъкне от клопката на греха на греха и смъртта.

Последните думи на Христос бяха: "Свърши се! бе допълнено от еврейското ШАЛОМ - това е известният еврейски поздрав, което значи до-

бруване, благополучие в най-пълния смисъл. Животът в най-прекрасното му проявление под благодатната Божия десница.

Този венчален съюз между миналото и настоящето, между историческия факт и преживяването на реалността, което донася е едно от едно от най-великолепните неща в християнството.

Със смъртта и възкресението на Христос най-сетне настъпи мирът на помирението, мирът на живота с Бога и мирът в сърцата на вярващите. Възкресението Му е гаранция, която не остава никаква пролука за съмнение в тази истина.

В Послание към римляните 4:25 специално се подчертава това, като разделя фундаменталната евангелска вест на две: Христос бе предаден заради нашите прегрешения и възкресен заради нашето оправдание.

Жертвата е приета, най-прекият път до Бога е открит и как да повярваме, че смъртта няма власт, освен ако не последва възкресението на праведния Божий Син?

Христовата смърт и възкресение ще донесат пълно възстановяване, че при неговото идване всичко ще бъде преобразено, че смъртта ще бъде унищожена, а тялото, душата и всемирът - изцелени от греха, който прави всичко около нас неестествено.

Така грехът на живота сега покрива всички неща и ние можем съзнателно и на практика днес, сред съществуващата смърт да се утвърдим в истинския живот. □

Да тичаш в „ОЛИ

Много хора след като са станали вярващи съти, че са въвлечени в борби срещу света за целия си живот. Такова отношение към вратата е много опасно, тъй като оставя християнина сам, без да може да разчита на подкрепата на другите.

Въпреки, че сме християни, не е необходимо да заставаме сами срещу света. Ние не сме сами в това християнско състезание, а сме членове на един „отбор от вярващи“, които всъщност представляват тялото Христово.

„И така, вие не сте вече странници и чужденци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като Сам Христос Иисус е крайъгълният камък, върху Когото сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа, в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище.“ (Ефесяни 2:19-22)

„Напротив, тези части на тялото, които изглеждат по-слаби, са необходими; и тези части на тялото, които ни изглеждат с по-малка почит, тях обграждаме с повече почит; и неблагоприличните ни части имат по-голямо благоприличие. А благоприличните ни части нямат нужда от това. Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на онази част, която не я притежава; за да няма раздор в тялото, а частите му да се грижат еднакво една за друга. И ако страда една част, всичките части страдат заедно с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея. А вие сте тялото на Христос и поотделно - части от Него.“ (1. Коринтяни 12:22-27).

Всички християнски части от това Христово тяло, всеки, има своята роля в него. Никоя роля не е по-важна от нечия друга, тъй като всички те действат заедно, за да може тялото да синхронизира и изпълнява Божията цел.

ЛИЧЕН РАСТЕЖ

„Страй се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината.“ (2. Тимотей 2:15)

Бог ни е заповядал да изучаваме пътищата Му и да продължим да растем в Неговото учение.

„И нека Бог на търпението и на утехата ви даде

да бъдете единомислени помежду си според Христос Иисус; така че с един ум и една уста да славите Бога и Отца на нашия Господ Иисус Христос.“ (Римл. 15:5-6).

Главната цел на църквата е да прослави Бога. Писанията многократно подчертават това. Един от начините, по който църквата може да прослави Бога е чрез поклонение. Апостол Павел писа до няколко църкви като ги насочваше и ръководеше относно поклонението им:

„И така, както сте приели Христос Иисус, Господа, така и ходете в Него, вкоренени и изградени в Него и утвърдени във вратата така, както бяхте научени, като изобилствате в нея с благодарение.“ (Колосяни 2:6-7)

Как тичаме?

Преди всичко трябва да разберем кои сме, откъде сме и какво сме направили от онова, което Бог е планирал за живота ни.

ПРИРОДАТА НА БОЖИЯТА ВОЛЯ

Божията за живота на даден човек най-добре се разбира като се направи сравнение между Божията воля за всички вярващи и Неговата воля за живота на конкретния човек. Божията воля на нашия живот в никакъв случай няма да противоречи на Неговата обща воля за всички вярващи.

„Идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учате да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършата на света.“ (Матей 28:19-20).

Бог заповядва всеки да разгласява Евангелието по света. Това е волята Му за всички вярващи. „Помагайте на светиите в нуждите им; бъдете гостолюбиви.“ (Римл. 12:13).

Не ни е необходимо никакво водителство, за да помагаме на хората с християнската си любов. Божията конкретна воля за нас е да Му се доверим изцяло.

„И апостолите преминаха Фригийската и Галатийската земя, като им се забрани от Святия Дух да проповядват словото в Азия¹, и като дойдоха до Мизия, опитаха се да отидат във Витания, но Исусовият Дух не им позволи. И като отминаха

Олимпиадата”

Мизия, слязоха в Троада. И през нощта на Павел се яви видение: един македонец стоеше и го молеше, като казваше: „Ела в Македония и ни помогни.“ И след като видя видението, веднага потърсихме случай да отидем в Македония, като доидохме до заключението, че Господ ни е призвал да им проповядваме благовестието.“ (Деян. 16:6-10).

При второто си мисионерско пътешествие апостол Павел имаше само най-обща представа къде Бог го насочва да проповядва евангелието. Едва по времето на самото пътуване той разбра чрез водителството на Светия Дух, че Бог иска от него да отиде в Македония.

Тази история е прекрасен пример за това как Бог разкрива Своята конкретна воля за християните. Много християни смятат, че откриването на Божията конкретна воля в като ясен текст, който може да бъде разбран само с един поглед.

По-скоро можем да оприличим откровението на Божията воля на свитък, който бавно се разгъва, докато ние следваме волята му.

Никога не решавайте вместо Бога. Често сме изкушавани да вземаме решенията вместо Бог за това как би следвало да продължим живота си. Не очаквайте блясък и светковици. Някои християни прекарват целият си живот без да вършат нищо, защото очакват да ги осени особена светлина и да им се открие Божията воля. Жivotът на християните е живот на вяра и често сме призвани от Бога да постъпваме с вяра - да му поверим действията си.

Не злоупотребявайте с Божието слово при търсенето на Неговата воля. Библията е създадена не толкова да решава проблеми, а да ни предпазва от тях. Когато изучаваме Божието слово пред нас ще се разкрие напълно Божията воля.

ДА ТИЧАМЕ ВСЕКИ ДЕН

„Затова и ние, като сме заобиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бреме и греха, който лесно ни оплита, и нека тичаме с търпение в предстоящото поприще.“ (Ереи 12:1-2).

Като християни ние сме ангажирани в дълго, по-

бедоносно, но и трудно състезание. Това състезание е нашият ежедневен живот на вяра в Иисус Христос.

ДА ТИЧАМЕ ДО ФИНАЛА И НАГРАДАТА

„Не знаете ли, че всички тичат на игрището, а само един получава наградата? Тичайте така, че да я получите. А всеки, който се състезава, се възձържа във всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние - нетленен. Затова аз така тичам - не като към нещо неизвестно; така удрям - не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, проповядвайки на другите, аз самият да стана неодобрен.“ (1. Коринтяни 9:24-27)

„Не че съм уловил вече, нито съм станал вече съвършен; но гоня, дано да уловя, защото и аз бях уловен от Христос Иисус. Брата, аз не считам, че съм уловил, но едно правя - като забравям задното и се простирам към предното, тичам към целта за наградата на горното от Бога призвание в Христос Иисус.“ (Филипяни 3:12-14)

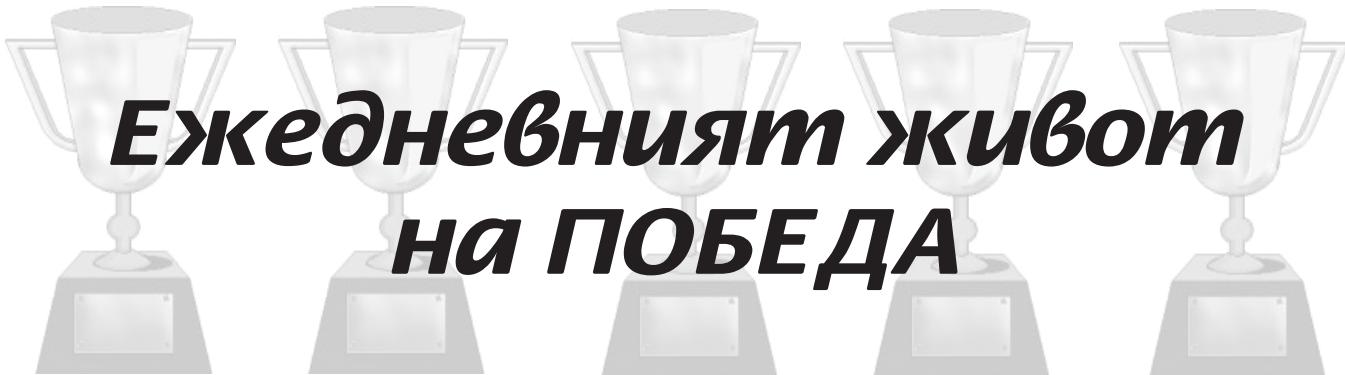
като християни ние тичаме към един финал и към една цел. Апостол Павел каза, че той тича в състезанието за „нетленен венец“. Ние също тичаме в състезанието за венеца на вечен живот, който ще носим когато заживеем с Христос. Към такава цел и награда не можем да не тичаме с цялата си сила и способност.

РЕЗУЛТАТЪТ ОТ ТИЧАНЕТО

„Аз се подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък за мене се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в онзи ден; и не само мене, но и всички, които са възлюбили Неговото явяване.“ (2. Тимотей 4:7-8).

Това е заръката на Павел и за нас. Да се надяваме, че когато стигнем до този момент в живота си ще можем да кажем следните думи:

„Аз се подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък за мене се пази венецът на правдата.“ □

Ежедневният живот на ПОБЕДА

Победата в живота на един християнин може да бъде най-обши определен като живот във съвършено чисто отношение с Бога, само едно нещо пречи на нашия победоносен живот и това е грехът.

„Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото, като ти заповядвам днес да любиш Господа твоя Бог, да ходиш в Неговите пътища и да пазиш заповедите Му, повеленията Му и съдбите Му, за да живееш и да се умножаваш, и да те благославя Господ твой Бог в земята, в която влизаш, за да я за- владееш. Но ако се отвърне сърцето ти та не слушаш, но се заблудиш та се кланяш на други богове и им служиш, аз ви заявявам днес, че непременно ще загинете; няма да се продължат дните ви на земята, към която преминавате през Йордан, за да влезете да я притежавате.“ (Второзаконие 30:15-18).

Грехът е навлязъл в света като резултат от избора на человека да изпълнява по-скоро собствените си желания отколкото да следва Бога. Грехът е разрушил целта, поради която Бог е създал человека. Възможността за грех идва под формата на изкушение, целта на изкушението е да принуди человека да върши грех.

Два са източниците на изкушението.

1. Сатана: „Бъдете трезви, бъдете бдителни; защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревяящ лъв и търси кого да погълне.“ (1. Петр. 5:8)

2. Плътта: „Защото зная, че в мене, т.е. в моята плът, не живее нищо добро; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го

върша.“ (Римл. 7:18).

Грехът е станал част от человека. Той е завладял всяка област от човешкия живот. Обществото съществува и се развива в грех. Чрез кръвта на Иисус Христа ние сме станали нови създания като сме встъпили в заветни взаимоотношения с Бога. Ние сме новородени.

Все пак грехът все още съществува в живота ни. Животът на победа е живот на общение с Бога и непрекъсната борба с греха. За да надделеем над греха е необходимо да разберем своето положение.

Надделяване над греха

За всеки от нас се води духовна война. Както повечето вони, изходит се решава от дена ключова битка, но самата война не завършва незабавно след нея. Христос умря на кръста и това бе ключовата битка и изходит на тази война беше решен, но войната все още не е свършена. Когато Христос се върне тя ще приключи веднъж за винаги. Днес християнина живее в напрежение. Ние сме победители в една вече предрешена битка, макар че не сме ангажирани в отделни схватки.

Но как да бъдем победители в продължаващия период на сблъсък и напрежение.

Да разберем създалото се положение.

Като християни ние участваме в сражения. А когато сме в битка е важно да знаем кой е нашият враг. **„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели**

на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места.“ (Ефесяни 6:12).

Трябва да разберем, че врагът срещу, който се бием не е плътски, а духовен. И още нещо - той вече е поразен.

„Който върши грех, е от дявола; защото дяволът съгрешава от началото. Затова се яви Божият Син - за да унищожи делата на дявола.“ (1. Йоан 3:8)

Много християни воюват през живота си с неправилното разбиране за Сатана. Те гледат на битката по следния начин:

Бог срещу Сатана.

Ангели срещу демони.

Бог и Сатана не са на едно равнище. Библията ни учи, че сатана е паднал ангел. Въпреки поражението си той продължава да ходи на „лов“ и „търси кого да погълне“.

Да разберем ролята си в създалото се положение.

„Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта? **Благодаря на Бога, има избавление чрез Иисус Христос, нашия Господ!** И така, сам аз с ума слугувам на Божия закон, а с плътта - на закона на греха.“ (Римл. 7:24-25).

Ние не можем да решим изхода от положението. В Едемската градина Адам и Ева паднаха в изкушението на сатана. Победители можем да бъдем само когато поставим живота си под Христовото ръководство.

„Всичко мога чрез Онзи, Който ме укрепва.“ (Фил. 4:13)

Ако чрез Христос оставаме победители, то нашата задача трябва да бъде да Го търсим цялото си сърце. Нека Му предадем всичко в живота си.

„Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.“ (Матей 6:33)

„Защото, ако живеете пълтски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате действията на тялото, ще живеете.“ (Римл. 8:13).

Много християни са погълнати от битката. Те се опитват да контролират сатана и неговото влияние единствено чрез собствените си възможности. Библията нежно ни учи, че сме победители единствено чрез Христа.

Необходимо е просто да спрем да се борим с греха и да започнем да търсим Бога!

Ако се борим с греха в живота си, трябва да удвоим времето за молитва и изучаване на Библията.

Да се обградим с Бога. Колкото повече Го търсим, толкова повече Той ще взема контрол над живота ни. Колкото повече Той контролира живота ни, толкова

повече ще отслабва влиянието на сатана. Не трябва само да се опитваме да победим греха сами, трябва да предадем живота си на Бога, да го търсим давайки му пълна власт във всяка област.

Когато изглеждаме победители

Какво да направим, когато прилагаме в живота си всички тези насоки и въпреки това имаме чувството, че нищо не се променя?

Къде е причината?

Човешкият отговор

На човека му липсва вяра. Човекът е наказан от Бога, всичко се разглежда в светлината на Божието благословение и наказание.

Божият отговор

Бог не винаги ни разкрива причината за ситуацията в живота ни.

Отличен пример за това е Иов -

ужасни неща се случиха в живота на Иов и в семейството му. Според представите на Иов неговият ежедневен богопосветен живот се беше провалил. Той стоеше пред Бога и търсеше отговор.

Приятелите му предложиха своите решения така, както много християни правят днес, но Иов не беше удовлетворен от тях. Ой продължи да пити Бога, докато накрая Бог му проговори. Вместо директно да отговори на въпросите му, Бог му зададе няколко въпроса, на които беше невъзможно човек да намери отговор.

„Кой приготвя за враната храната й, когато пилетата й от няма не храна се скитат и викат към Бога?“ (Иов 38:41)

като човек Иов беше неспособен да разбере всички чудеса и тайни в живота. Той намери мир едва, когато разбра че независимо от житейските обстоятелства, Бог беше с него.

Търсене на отговор

Преди няколко години Уди Ельн държеше реч, в която каза: „Повече от когато и да е било преди, човечеството днес е изправено пред кръстовище. Единият път води към отчаяние и пълна безнадеждност, другият към пълно унищожение. Нека се молим Бог да ни дари мъдрост да изберем правилният път.“

Слава Богу, ние имаме по-добри алтернативи от тези двете!

Живеем в епоха на изучаване на себе си: Кой сме ние? Какво искаме? Това търсене ни е отвело до основите на душата ни. И противейки се ние го откриваме обикновено в края на деня и средата на нощта, когато не можем да спим -, че все още сме сами и на незашитени и не сме се приближили дори с крачка до отговора.

В нашите (не толкова чести) моменти на размисъл и вгъльбяване в себе си, ние се сблъскваме с въпроса за смисъла на съществуването си. Когато отчаянието стане почти непоносимо, ние търсим лека за всичко, камъка на мъдростта, нещо, което може да ни открие истинския смисъл и цел, които търсим съзнателно или несъзнателно. Бързите патентни решения, които някои ни предлагат, оставят още повече отворени въпроси, отколкото отговори.

Четем екзистенциалистите - Сартр, Камус, Хемингуей, за да видим, дали могат да ни посочат пътеводна звезда, но за наше разочарование, те правят нощите ни още по-мрачни и по-застраши-

телни. Ако философите нямат готови отговори, то може би обективния свят на природните науки? Разочарование: Ние бяхме изправени пред катастрофата на Конкорд и трябваше да започнем търсенето си отначало.

Ако някой извънземен посети планетата ни земя и гледа вечерните новини и чете вестниците и романите, които толкова много се стараят да представлят един рационален свят, в който не се налага да се обръщаме към някакъв Бог, който предава смисъл на човешкия живот, то той би стигнал до убеждението, че Бог не съществува. Или, че поне няма причина да се обръщаме към него. Това е един философски аспект, който малко или много всички защитават. Някои вярват, че има Бог, Който е дал начален тласък на нещата, но междувременно е изгубил всякакъв интерес към поведението и действията ни. Той е като дядо - присъства, но не участва активно.

Нека разгледаме сега един отговор, който е убедил както министри, така и просяци, носители на Нобелова награда и неизвестни, хора от различни поколения и от всички раси, както и от всички обществени прослойки. Тяхното търсене е започнало, когато са си задали най-провокиращия и коренно променящият живота ни въпрос, който човек може някога да си зададе.

Той гласи: Какво, ако наистина има Бог? Не само едно облакообразно, метафизично същество, една бегла величина, която е някак мила и приветлива, но „Един“ (а не „Едно“ подобно на математическа формула или организационен принцип), Който в всевишен и е създал всеки един от нас с истинско велико предназначение и цел. Ка-кво тогава?

Неизбежният въпрос, който всяко поколение трябва само да отговори е: Може ли човек да води смислен и целесъобразен живот без Бога?

От основанието си християнската църква благовества изключителната и коренно променяща живота ни история, която някога може да бъде чута: че Създателят ни познава и обича всеки един от нас; че Създателят ни, за да засвидетелства неповторимата Си любов към нас стана човек, за да опита онова, което ние изпитваме като земни същества, за да може да се доближи по възможно най-близкия начин до нас.

И нещо повече от това: Той предаде живота си за нас доброволно - за да бъдем във връзка (да обновим връзката си) с Него дори като грешни същества с всички наши недостатъци и нищожеството ни и да открием същинския смисъл на съществуванието си. Единствено в Него - и чрез никакъд друг - имаме пълнотата, за която толкова силно копнеем!

Какво се случва, когато един народ или общество изпусне от погледа си или отхвърля най-великата истина? Иначе казано: Ако един народ или

общество пренебрегва и презира Божието Слово, Библията - връзката ни с Него -, то то се обира на погибел.

В книгата на Дейвид Уелс „Бог сред пустиня - реалността на истината в един свят на чезнещи мечти“ (The Reality of Truth in a World of Fading Dreams) стара мъдрост звучи така: „Следното обяснява безспорното търсене на себе си, която е навсякъде в действие: Единствено гладния мисли постоянно за храна, а не сития; само онзи, чието Аз чезни, се поставя завинаги под знака на повторното откриване на себе си и на самореализацията.“

В книгата Юда е записано предупреждение към християните „да се подвизавате за вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светите.“ (стих 3)

Тази „вяра“ се нарича евангелие или блага вест!

Евангелието притежава, както казва и Юда, качеството „един път завинаги“. То е „уникат“. Не съществува нещо сравнимо с него в световната история и сред другите световни религии.

Някой е обобщил тази блага вест в следната история: В космоса се състояла конференция, на която редица планети изпратили своите посланици, които да докладват там за постиженията на тяхната култура. Някои докладвали, че са премахнали бедността; други, че са победили болестите; трети, че са свели кражбите до нула и е трябвало да закрият затворите.

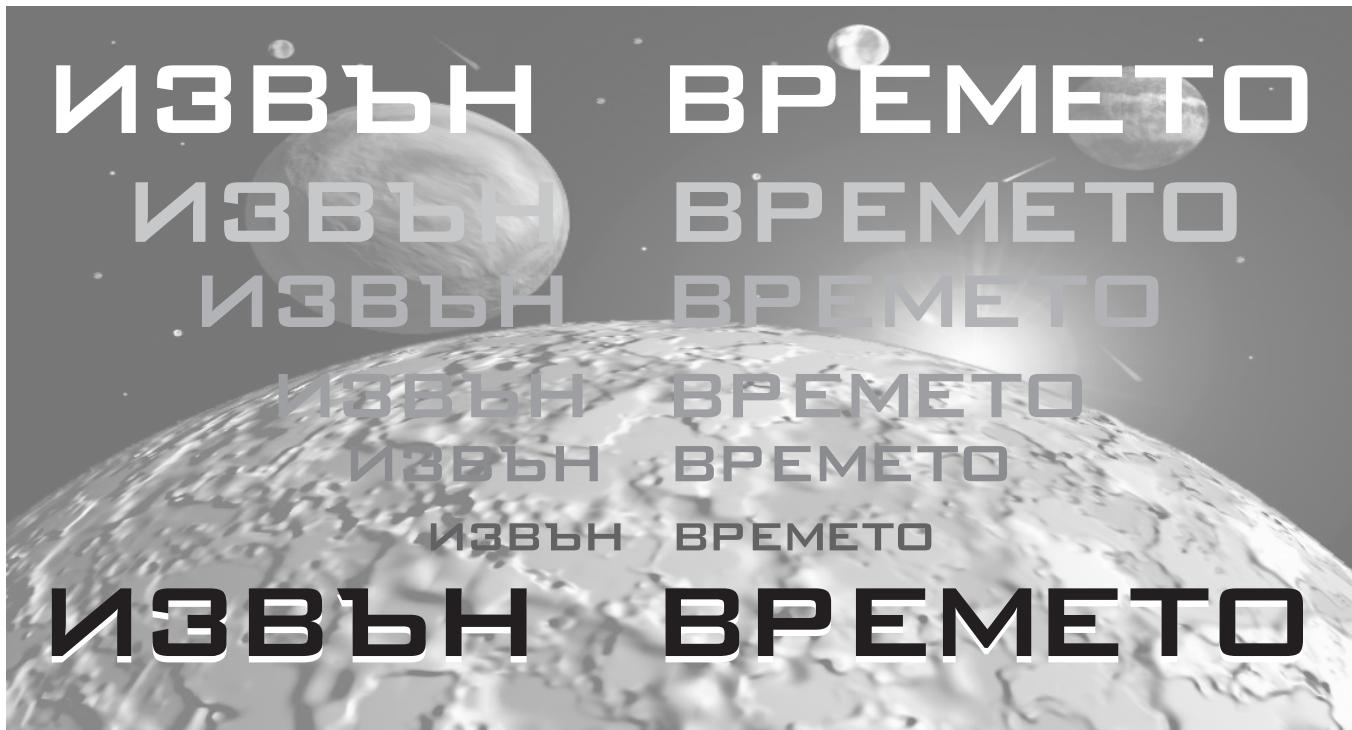
Земните посланици седели доста подтиснати, тъй като не можели да се похвалят с никакъв напредък. Накрая се изправил говорителят им и казал: „Ние нямаме добри новини, които да споделим. При нас не се е случило нищо важно, с изключение на една дреболия: преди няколко века Бог посети земята.“

Всички се учудили: „Казваш, че Бог е посетил земята? Как Го посрещнахте? Какво правихте с Него?“

Засрамен землякът казал с наведена глава: „Ние... ние Го убихме..., но Той възкръсна ... Бог посети земята.“

Това изразява всичко! Бог посети земята чрез Исус Христос, Който живя, умря и възкръсна, за да спаси хората; Който се възнесе на небето и изпрати Святия Дух, за да извърши делото Си в сърцата и в общението на вярващите. Това е евангелието, събитието Христос, което е основата на нашата вяра. То се случи веднъж и не е необходимо да се повтаря. Всичко, в което християните вярват се основава на него.

Всички, чийто живот се намира в задънена улица, всички, който желаят да водят автентичен живот, към всички тях е отправена тази покана: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мене, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му.“ (Йоан 7:37-38).

Един редактор, който работил от 30 години работил в нюйоркска фирма починал от инфаркт на работното си място в един голям офис, където заедно с него работили още 23 други служители. Той починал в понеделник сутринта на бюрото си. Никой не забелязал смъртта му до момента, в който едва в събота чистачката се опитала да го попита защо работи в събота.

Шефът на почналият казал: Всяка сутрин Георги беше пръв на работното си място и си отиваше последен от тук. Той бе дълбоко концентриран върху работата си човек и затова никой не е забелязал, че стоял на бюрото си концентриран в една точка.

Медицинската експертиза показвала, че е стоял пет дни там и че е получил инфаркт. По ирония на съдбата, когато е починал той е коригирал медицинска литература.

*Ню Йорк Таймс
22.01.2003*

Наш познат който ни разказа историята коментира следното: Какъв е моралът от тази история? Не работи толкова много, никой няма да те забележи. Или това мо-

же да се перифразира така: Всичко зависи от теб, от начина, по който самият ти използваш даденото ти на разположение време. Но преди да помислим как и за какво оползотворяваме времето си, нека се поставим въпросът:

Какво всъщност представлява времето?

„В началото Бог създаде небето и земята“(Битие 1:1). Бог сътвори и животът върху тази змея, а също така времето и пространството.

„И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро, ден първи.“(Битие 1:4-5)

Бог създаде времето и принадлежащите му годишни времена, седмицата и дните. Ходът и смяната между светлината и тъмнината, като че са обозначени върху милиметрова хартия с точност до милиметър и сантиметър.

Ако Бог не беше създал маркировка за времето не бихме забелязали как то минава. Бог ни е сътворил като временни същества, ние забелязваме само процесите свързани с времето: промяната

между ден и нощ или създадените от нас категории на времето: работно време, свободно време, време за сън, за храна, за ритуал и празници...

Бог обаче е извън времето. Той е вечният, същият, Аз съм, Който съм.

Какво всъщност представлява един ден върху линеалът на времето, 80, 900 или 500 години? Ако желаем да маркираме това, тогава вечността ще изглежда толкова малка, почти невидима. Независимо от това, вечността не се измерва с линеал.

ВЕДНЪЖ ВЪВ ВЕЧНОСТТА И ОБРАТНО

Независимо от факта, че сме смъртни създания, Бог е вложил в сърцата ни вечността.. ние сме сътворени от Бога, за да прекараме вечността с Него. Павел имаше привилегията или милостта да „хвърли поглед във времето без време“.

„Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години - в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае - беше грабнат и занесен до третото небе. И зная, че този човек - в тялото ли или извън тялото, не зная, Бог знае, - който беше грабнат и занесен в рая, и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори.“ (2. Коринтяни 12:2-4)

По време на пътуването си във вечността под пълното присъствие на Бога, той нямаше представа за време и пространство. Във всеки случай това преживяване допринесе за думите, с които той успокояваше братята и сестрите в Коринт:

„Зашщото нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една изобилна вечна слава за нас, които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защщото видимите са временни, а невидимите - вечни.“ (2. Кор. 4:17-18).

С пълна радост Павел гледаше към бъдещето, което щеше да прекара с Христос.

Бог също се стреми към обще-

ние с нас и сравнява това с общението между Отец и Сина, младоженец - невяста, цар и народ или пастор и овце.

ИСУС НА ПЪРВО МЯСТО

В Псалом 31:15 Давид пише: „В Твоите ръце са времената ми“.

Бог е подарил живота ни. Той е наш Господар. Желаем ли да дадем живота си на Иисуса това означава,

че Той ще заеме първото място в живота ни. Това означава да говорим за всяко нещо първо с Него. Този принцип може да се принесе върху всички области от живота ни.

Къде е Бог в нашия ежедневен календар?

Желаем ли да следваме принципа Иисус, то на първо място, в зависимост от обстоятелствата, трябва да „запазим“ време за Господа. Време, което да прекарваме сами с Него.

Веднъж чух една жена да казва, че всеки ден от 9:30 сутринта тя прекарва един час в молитва и четене на Словото. И когато веднъж била посетена от лекаря си, той я попитал дали следващият понеделник може да дойде в 9:30, за да я прегледа. Тя размислила за момент и казала: Съжалявам, но точно тогава имам по-важна среща.

Никога не бива да подценяваме времето, което прекарваме с Господа. Създателя на вселената се радва, когато дойдем при Него, а колко трябва да се радваме ние на това, че Той ни обича толкова силно.

ПРИЯТЕЛСТВО С БОГА

Радостта ни трябва да бъде толкова голяма, че да Му посветим не само един час, а цялото си време. Необходимо е да следваме Павловото предписание: Непрестанно се молете.

Но как да осъществим това?

Необходимо ли е да се отделим от света, от семейството, от приятелите си и от всекидневните си задължения?

Как е възможно непрестанно да се молим?

Бог се радва да използваме даденото ни време, но да вършим всичко заедно с Него и за Него. Бог е реалност не само реалност, но и истина.

ВСЯКО НЕЩО С ВРЕМЕТО СИ...

Да се върнем на историята на Георги, който починал незабелязано от другите на бюрото си в Ню Йорк. Вероятно той е бил един от онези хора, които са служили изключително изрядно във фирмата си. Но той не е бил забелязан. Това означава, че ние като личности трябва да бъдем по-уравновесени.

Всяко нещо с времето си, има време за работа, време за общение, време да бъдем сами, но каквото и да вършим трябва да го правим с Господа и за Господа.

Основателни причини, за да станем християни: има и такива

В някои страни християнството е нелегално. Въпреки това хората там стават християни - въпреки наказанията, дори заплашвани със смърт. Ежегодно се избиват хиляди християни, въпреки това все повече хора стават християни.

Християнството може да бъде разпространявано дори във време на гонения. Така е било дори от самото начало - Христос се превърна в политически криминален човек и Го осъдиха,

През първите две века след смъртта на Христос са били избивани хиляди християни - империята се е опитвала да заличи вярата.

Днес, ежегодно милиони хора стават християни. Учени, селяни, историци, чиновници - хора, работещи във всички сфери.

Защо? Тази статия ще Ви посочи редица причини. Погледнете сами, дали някоя от тях няма да Ви убеди.

ПОУЧЕНИЯТА НА ИСУС

Християнството е безсмислено без Христос като негов център. Той наблюдаваше на любовта, милосърдието, вярата, прошката и искреността. Поучаваше кротост вместо насилие, великодушие вместо егоизъм, добри дела вместо злини. Иисус уважаваше хората, дори такива, които бяха презирани

от почти всички около тях. Иисус се допираше до отхвърлените, обичаше децата, отнасяше се с уважение към жените и чужденците,

Той укоряваше религиозното „ръководство“. Мразеше лъжиците и отношение, което унижаваше другите. Иисус се движеше между средите на „грешници“, които бяха презирани от религиозното началство. Движеше се сред бирници (данъчни служители), които бяха мразени от много хора. Прощаваше, а не проклинаше проститутките.

Иисус продължаваше да поучава, дори когато религиозното началство Го заплаши да Го убие. Честността му костваше живота.

По цял свят хората почитат Христос поради учението му. Мнозина са опитвали и опитват да приложат тези учения в живота си. Станали са Негови ученици - последователи на Иисус.

Понякога хората обаче, които обичат Христовите учения, изпитват с изненада както в действителност е поучавал Той. Той каза, че има особена връзка с Бога, и никой не може да отиде при Отец освен чрез Него. „...и освен Отец никой не познава Сина; нито познава някой Отца освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие.“ (Матей 11:27). Някои хора приемат това, други не.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ИСУС

Римските войници разпъваха хиляди на кръст. Но само един от тях има и до днес привърженици.

Както можем да прочетем в Деяния на апостолите, възкресението на Христос е основното благовестие на църквата. То беше благовестието на първите християни. „Този Иисус Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели.“ (Деян. 2:32).

С това обикновено благовестие християнството нарастваше бързо. Павел пише, че стотици са видели възкръсналия Христос (1. Кор. 15:6). Хиляди се покаяха чрез праапостолите, които проповядваха с опасност за живота си онова, което вярваха.

Той трябва да е възкръснал. Няма друго смислено обяснение. Ако тялото на Христос беше останало в гроба, свещениците щяха веднага да го разгласят, за да възпрат разпространението на новото учение.

Също така не е възможно учениците да откраднат тялото и следващите тридесет години да рискуват живота си, за да проповядват, че Той е жив, без някой от тях да издае тайна. Обикновените рибари не рискуваха живота си, за да проповядват нещо, за което знаят, че не е вярно.

Също така обяснението, че учениците са халюцинирали, не

може да ни убеди. Десетки хора не могат да сънуват един и същ сън. Учениците не се бяха изългали, и не залъгаха други. Те проповядваха, че Иисус е възкръснал от мъртвите и беше се възнесъл на небето, в Божието царство.

А щом Бог е възкресил този Човек от мъртвите, то Той със сигурност е дал пъвлението Си Той да търси и поучава, че е единствения път към спасението.

СМЪРТТА НА ИСУС

Ако Иисус беше толкова добър човек и ако Бог благоволи в учението му - защо тогава Бог допусна Той да умре? Какъв беше смисъла на тази ужасна смърт?

На ранните християни не им трябваше много време да обявят смъртта на Иисус и все по-вече хора повярваха на тази история. Тя започна със самия Иисус, Който поучаваше, че „не го дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:28). Иисус каза, че даде живота Си по определена причина.

Смъртта му имаше определен смисъл, именно да служи на хората, да плати цена, за да ги спаси.

Учениците благовестеха, че „Христос умря за греховете ни“ (1. Кор. 15:3) - умря, за да бъдат простени греховете ни, това, което не сме направили правилно.

Юдеите и християните от първи век бяха свикнали да гледат на религията като на религия с жертвии. Иисус беше жертвя, определено омилостивение, умря, за да избави други. Причините поради които трябваше да умре, за да придобият други прощение, се оспорват от учениците.

Определящо е обаче онова, което извърши Той. Доброволно предаде живота Си, за да ни из-

бави. Той показва огромната Си любов към нас - „Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“ (Римл. 5:8).

За някои хора това обяснение е достатъчно. Злото тежи и не може да бъде отстранено просто така. Не е дребно нещо, както показва смъртта на Христос. Иисусовата смърт показва не само тежестта на греха, но и огромната любов на Бога към нас. Благодарение на Христовата смърт, хората вярват, че Бог ги обича.

УЧЕНИЦИТЕ НА ИСУС

Една от причините за бързото разпространение от първи век са вярващите. Те гадоха пример на честност, вяра, любов, милост. Те оставиха Христос да заживее в тях. Те бяха готови, подобно на Учителят Си, да дадат живота си, за да служат на другите.

Същността им се променяше от егоизъм в готовност да помогат, от насилие към миролюбие, от алчност към великодушие. Това беше една удивителна трансформация, а приятелите им се чудеха, че не прекарваха вече живота си в разюзданост, страсти и пиянства (1. Петр. 4:3-4).

Тези християни преживяха обръщение на живота си. Някои хора се оставаха да бъдат убедени в истинността на християнството от това, че виждаха плодовете му в живота на вярващите. (1. Петр. 3:1)

Днес някои се отвръщат от християнството поради живота на християните. Църквата е пълна с лицемери, казват те.

Не са съвсем неправи. В действителност в църквите има съвременници, чиито обноски и държание съвсем не са християнски. Въпреки това, църквата е добро място за тях.

Църквата не е музей на перфектните хора - тя е болница за грешници. Тя приветства хора с недостатъци; не е чудно тогава, че в нея има проблеми. Църквата е правилното място за грешниците. Тук те могат да чуят благата вест за прошаката, поученията на Христос, могат да бъдат подбудени да станат подобни на Иисуса.

Със сигурност има и лицемери в църквата. Има хора, които с удоволствие се възползват от благата на църквата, но в действителност не са предали наистина живота си на Господа.

Но има редица примери, които са видимо променени от Христос. Бивши проститутки, бивши алкохолици, бивши икономически престъпници, дори бивши лицемери, свидетелстват за това, че Христос живее в тях. Примерът им убеждава мнозина в истинността на християнството. До известна степен като живи веществени доказателства.

ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

Сегашния живот с неговите проблеми и болки не е всичко. Ще го дойде време, в което неправдата ще бъде наказана, добрината ще бъде възнаградена.

Павел завърши проповедта си пред философските кръгове в Атина: „...сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят, защото е назначил ден, когато ще съди света справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите.“ (Деян. 17:30-31).

Ще го дойде време на съд, ден, в който всеки ще трябва да отговаря пред Иисус, Съдията, Който умря за нас. Как можем да устоим пред Него? Не чрез собствената си мъдрост, сила или

доброта. Можем да устоим единствено чрез милостта на Христос. Той е единствения път към спасението.

Християнството поучава, че вечния живот е възможен единствено чрез вярата в Иисуса Христа. В Бог можем да живеем вечно в радост и мир! Животът ни, опитът ни, дори болките и

грижите ни имат особено значение. Както Иисус беше възкресен от мъртвите, така и ние ще бъдем възкресени, ако вярваме в Него.

Ако този живот е всичко, то той няма особена стойност. Но ако вечността е възможна, всичко в този свят има смисъл. В християнството може да се

спечели всичко без да се губи всичко. Една важна причина, поради която хората се борят за вярата.

Извод

Християните вярват поради различни причини. Някоя от тези причини заговори ли Ви? Христос означава много за нас.

УСПЕШНОТО ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

Като народ имаме голяма нужда да смирим душата си пред Бога, молейки Го да ни прости небрежността в изпълнението на евангелската поръчка... Нека да поемем възложеното ни дело и да прогласим вестта, способна да пробуди мъже и жени за опасността, в която се намира.

Всеки член да помага

Бог изисква членовете на нашите църкви да полагат по-големи лични усилия.

Работата за човешки души е била занемарявана, градове и села не са чули истината за това време, защото мисионерските усилия не са полагани с мъдрост. Нашите ръкоположени проповедници трябва да вършат онова, което може, а не да се очаква от един човек да свърши цялата работа.

Трябва да се правят посещения, необходимо е да се молим, да се проявява съчувствие, цялата църква да практикува благочестие в сърцето и от сърце да искаем делото да бъде извършено.

Можете общувайки със свои приятели по приятен начин да говорите за скъпоценната библейска истина.

Местата трябва да бъдат разработвани от къща в къща. След като предупреждението е било дадено, след като истината е била представена от Писанията много хора ще бъдат спасени.

По-малко проповядване, повече лична работа

Ако се вършеше половината от проповядването и се полагаха двойно повече лични усилия за хората в техните домове и в църквите щеше да се наблюдава изненадващ резултат.

Загубени възможности

Когато личната работа се занемарява се губят много скъпоценни възможности, които ако бяха използвани щяха да допринесат за решителния напредък на делото.

Ефективни методи за хора с обикновени таланти

Хора с обикновени таланти могат да извършат много повече чрез личен труд от къща на къща, отколкото ако бъдат поставени на познати места с цената на големи разноски или ако опитват да говорят на масите в големи зали.

Личното влияние е сила. Колкото по-пряко е насочена работата ни към нашите близки, толкова по-голямо добро ще бъде постигнато.

Трябва да се приближите до онези, за които работите, за да могат не само да чуват гласа ви, но и да ви стиснат ръцете, да се научат на вашите принципи и осъзната вие съчувствие.

Защо мнозина не успяват?

Мнозина представят ученията и теорията на нашата вяра, но това представяне е сол без вкус. Защото Светият Дух не работи чрез тяхната лишена от вяра служба. Те не са отворили сърцата си, за да приемат Христовата благодат. Те не познават действието на Божият Дух. Те не притежават действен принцип в цялата им работа - и за това не успяват да спечелят хора за Христос. Не са приели Христовата правда. За тях тя е като износена дреха, непозната пълнота, недокоснат източник.

Някога евангелизирането разърси света

Не със своя сила апостолите изпълниха мисията си, но със силата на живия Бог. Началните дела на християнската църква бяха придружени с трудности и горчивини.

В работата си учениците срещаха постоянно лишения, клевети, преследвания. Но те не считаха живота си толкова ценен за самите себе си и се радваха, че са призвани да страдат за Христос.

Нерешителност, колебание, липса на твърди намерения - нямаха място в усилията им.

А небесната благодат бе разкрита чрез завое-

ванията, които постигаха за Христос.

Бог работеше чрез тях за триумфа на Евангелието.

Неслъвани от прегради

Истината макар отминавана от онези, които я усилват и отхвърлят, ще възтържествува. От време на време нейното развитие изглежда забавено, но то никога няма да спре. Когато вестта на Бога срещне опозиция, Той дава допълнителна сила за нейното по-голямо влияние.

Надарена с Божия енергия, тя ще си проправи път и през най-силните прегради и ще възтържествува над всяка пречка.

Християнска духовност и социална активност

Когато говорим за някой духове човек, ние най-често го представяме като пътепоказател, чийто глава се извисява в небето, като човек виждащ само мистичното измерение в света.

Ние рядко се идентифицираме с таък човек. Когато говорим за някои активност ние съкаш отпяваме предупреждение - ето един човек, който е винаги сред първите редици. Целта обаче на всяка дисциплина по отношение на „духовността“ и „социалната активност“ е да доведе до някакъв вид гласуване на начините, по които приемаме нашия свят и Бога.

Като християни сме призвани, за да изравним пропастта, да намерим общото между бягството от света и загрижеността да го променим, да съчетаем личната святост с борбата за справедливост.

Проблемът не е в това, че духовността касае вътрешния свят на човека или социалната активност е отделена от този вътрешен мир, а по скоро в това, че се прави разлика между двете понятия.

Много е важно какви ценности сме избрали, за да живеем един глобализиран свят, истината е, че каквото и да заговорим, било то нещата на небето или на земята, ние се доближаваме до установени предполагаеми критерии за ценността на нас самите и на нашия свят.

И така, като Божии избрани,
свети и възлюбени, облечете се с
милосърдие, благост,
смирене, кротост, дълготърпение.

Колосяни 3:12

Понеже Твоето милосърдие е по-желателно
от живота, устните ми ще Те хвалят.

Псалом 63:3

Но когато се яви благостта на Бога,
нашият Спасител,
и Неговата любов към човечите,
Той ни спаси не чрез праведни дела,
които ние сме сторили, но
по Своята милост чрез окъпването,
сиреч, новорождението и
обновяването на Светия Дух.

Тит 3:4-5